

‘Vathis sq. 2’ ‘Πλατεία Βάθης 2’



SANTA CROCE IN FOSSABANDA, PISA / COMUNE DI MONTECATINI TERME / COMUNE PORTO VENERE 2002

Βασίλης Καρακατσάνης, Αθήνα | Φεβρουάριος 2002

Β. Καρακατσάνης, κατάλογος 4/2002 & 8/2002

SANTA CROCE IN FOSSABANDA, PISA | COMUNE DI MONTECATINI TERME | COMUNE DI PORTO VENERE

‘Σκέψεις’

Γεννήθηκα στην Αθήνα στις 18 Νοεμβρίου του 1957. Είχα την τύχη να μεγαλώσω σε μία κλασική αστική Αθηναϊκή οικογένεια, όπου η επιλογή μου να ασχοληθώ με την τέχνη, ήρθε φυσιολογικά, με τις απλά λεκτικές επισημάνσεις του φόβου των περισσοτέρων, για τις δυσκολίες της ζωής των καλλιτεχνών. Σπούδασα στην Αθήνα, Βαρκελώνη & Βενετία θεωρώντας ότι οι ακαδημαϊκές σπουδές δημιουργούν & τις προϋποθέσεις, να γίνει κάποιος καλλιτέχνης. Δούλεψα πολύ πάνω σε αυτό που λέμε ζωγραφική, με εκθέσεις σε πολλές πόλεις τις Ελλάδας & του εξωτερικού. Γεύτηκα με μεγάλη ικανοποίηση την αποδοχή, τον θαυμασμό, τα οικονομικά οφέλη & γενικά την όμορφη αυτή πορεία. Ότι έκανα επάνω στο τελάρο ήταν ειλικρινές, αυθεντικό, με κάποιες εξαιρέσεις καθαρά εγκεφαλικές για λόγους ματαιοδοξίας, απληστίας & ανωριμότητας.

Έζησα όμορφες αλλά & άσχημες προσωπικές στιγμές, ταξίδια, μεγάλωσα εν πάση περιπτώσει, έτσι ώστε οι επισημάνσεις φόβου για την ζωή των καλλιτεχνών του παρελθόντος να φαίνονται ντεμοντέ & μακριά από την λαμπερή πραγματικότητα που προσφέρει η κοινωνία των συνεντεύξεων, του αγόρασε γιατί είναι ανερχόμενος, του ταιριάζει πάνω από τον καναπέ ή του τον είδα στην τηλεόραση.

Τώρα πια σιγά-σιγά στα 45 μου χρόνια κατάλαβα ότι το να ζωγραφίζεις & να κάνεις καριέρα δεν είναι εύκολο αλλά δεν είναι & καθόλου δύσκολο. Το δύσκολο είναι να μπορέσεις να δεις τον άνθρωπο & αυτό πια που θα γίνει στο τελάρο να έχει λόγο ύπαρξης για τον άνθρωπο. Όσο άνθρωποι θα κοιμούνται σε χαρτόκουτα το βράδυ, άλλοι δεν θα προλάβουν από το βάρος της ανέχειας ποτέ να αγοράσουν ένα λουλούδι για τον εαυτό τους & κάποιος άλλοι θα είναι πάντα πολίτες δεύτερης κατηγορίας - γιατί δεν ελήχθησαν στον ενδιαφέροντα πολιτισμό μας- εμένα θα μου είναι επώδυνο να ζωγραφίζω, για να ικανοποιήσω πια τις ανάγκες που απαιτεί η κοινωνία των ακριβών συνοικιών, με αυτοσκοπό την αναγνωρισιμότητα σε κοσμικά clubs.

Δεν έχω καμία επαναστατική διάθεση έναντι του πολιτισμένου μας κόσμου, εξάλλου αυτοί θα είναι οι πελάτες της τέχνης, τον εαυτό μου κοιτάω να βρω, τον άνθρωπο που θέλει να πει κάτι μέσω των εκφραστικών δυνατοτήτων που δίνει το ταλέντο.

Ψάχνοντας την προσέγγιση σε αυτό που λέμε ειλικρίνεια, απλότητα, γενναιοδωρία, συναισθηση της αξίας του χαμόγελου του μικρού παιδιού, συναισθηση της αξιοπρέπειας του γέροντα, της αγάπης & με την προίκα του παρελθόντος μου, πιστεύω ότι θα καλυτερέψω τον εαυτό μου, θα μπορέσω να ζήσω με την αληθινή αισθητική, επομένως να γίνω ουσιαστικότερος στη ζωγραφική μου.

Τώρα πια είμαι ευχαριστημένος, γιατί ανακάλυψα την αισθητική που υπάρχει στη ζωή & όχι στις γκαλερί ή τα μουσεία. Αυτή πλέον θα είναι συνειδητά ο δάσκαλος της ζωγραφικής μου.